

Arrest

nr. 270 922 van 5 april 2022
in de zaak RvV X / XI

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. MOSKOFIDIS
Rootenstraat 21/18
3600 GENK

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE Xide KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Servische nationaliteit te zijn, op 7 december 2021 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 november 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 februari 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 maart 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat A. MOSKOFIDIS en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, heeft in België een eerste verzoek om internationale bescherming ingediend op 29 augustus 2019.

Verzoekster, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, heeft in België een volgend verzoek om internationale bescherming ingediend op 29 augustus 2019.

Op 24 oktober 2019 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) ten opzichte van verzoeker de beslissing waarbij zijn verzoek kennelijk ongegrond wordt verklaard. Op 2 november 2019 neemt hij ten opzichte van verzoekster de beslissing waarbij haar volgend verzoek niet-ontvankelijk wordt verklaard. Bij arresten nr. X van 30 juni 2020 en nr. X van 15 juli 2020 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) werden de beroepen tegen deze beslissingen verworpen.

1.2. Verzoekers verzoeken vervolgens om internationale bescherming in Duitsland. Zij werden door de Duitse autoriteiten naar België overgebracht, waar zij op 6 mei 2021 een volgend verzoek om internationale bescherming indienden.

Op 23 november 2021 neemt de commissaris-generaal de beslissingen 'niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)'. Deze beslissingen, die de bestreden beslissingen uitmaken, werden op 24 november 2021 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing genomen ten opzichte van verzoeker A.S. luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Rom, geboren in Pristina (Kosovo) en heeft u de Servische nationaliteit. Uw vader A. S. (O.V. xxx) vocht tijdens de oorlog mee aan Servische zijde. Hij raakte gewond en jullie vluchtten naar België, alwaar uw vader verzorgd werd voor zijn verwondingen. Toen uw vader gerevalideerd was trokken jullie naar Montenegro, dat destijds nog deel uitmaakte van Servië. In 2010 vluchtte u met uw ouders, broers en zussen naar België. Uw vader en uw moeder E. S. verzochten op 5 maart 2010 om internationale bescherming. Dit werd hen geweigerd. Uw partner A. J. (O.V. xxx) kwam in 2012 vanuit Servië naar België, omdat zij met u wilde huwen. Op 23 augustus 2012 verzocht zij om internationale bescherming. Ook zij kreeg een weigeringsbeslissing. Op 25 maart 2013 verzocht zij een tweede keer om internationale bescherming, maar dit verzoek werd door de Dienst Vreemdelingenzaken niet in overweging genomen. In 2013 gingen u, uw partner, uw ouders en uw broers en zussen naar Duitsland. Ook hier verzochten jullie om internationale bescherming. Opnieuw werd jullie dit geweigerd. Uw familie werd begin 2017 gerepatrieerd naar Servië. Zij gingen er wonen in Mladenovac. U, uw partner en jullie drie kinderen werden toen gerepatrieerd naar Kosovo. Aangekomen in Kosovo ging u wonen in Lipjan, waar ook familie van uw partner woont. U bouwde er een barak waar u en uw gezin in konden verblijven. U zocht er tevergeefs naar werk. U deed beroep op de Kosovaarse autoriteiten om hulp te verkrijgen maar onder meer omdat u geen officieel adres had kon de betrokken dienst niets voor u betekenen. Toen u een jaar of anderhalf jaar in Kosovo was, kreeg u bezoek van een zekere S., een vriend van uw vader. Hij zei dat hij had horen vertellen dat de mensen, die wisten dat uw vader in de oorlog had meegevochten met de Serviërs, ervan op de hoogte waren dat u terug in Kosovo was. S. raadde u aan om Kosovo te verlaten. U en uw gezin gingen naar Servië. U woonde er op verschillende plaatsen maar vond nooit een duurzaam onderkomen. De Servische overheid kon u niet ondersteunen en bovendien kreeg u problemen met enkele Serviërs. Uw ouders verlieten eind 2018 Servië. Zij verzochten op 14 november 2018 een tweede keer om internationale bescherming in België. In de zomer van 2019 besloten ook u en uw partner Servië te verlaten en naar België te vluchten. Jullie verzochten op 29 augustus 2019 om internationale bescherming. U haalde aan geen nationaliteit te bezitten. Bij een eventuele terugkeer naar Servië vreesde u geen onderdak te hebben en als Rom gediscrimineerd te worden. Terugkeren naar Kosovo was geen optie meer na hetgeen S. u verteld had op de avond voor uw vlucht uit Lipjan. Bovendien had u ook in Kosovo geen woning en kon u er nergens terecht. Na uw aankomst in België verloor u al jullie paspoorten. Op 12 september 2019 werd er in het kader van het tweede verzoek van uw ouders door het Commissariaat-generaal een weigeringsbeslissing genomen. Op 24 oktober 2019 werd er ook in het kader van u en uw partners verzoek een weigeringsbeslissing genomen omdat u had nagelaten uw medewerking te verlenen om uw nationaliteit, jullie recente herkomst en jullie reële verblijfssituatie in Kosovo en Servië objectief vast te stellen; omdat jullie niet aannemelijk hadden gemaakt als Rom gediscrimineerd te worden in Servië; omdat jullie niet aannemelijk hadden gemaakt in Servië geen beroep te kunnen doen op de hulp en/of bescherming van de Servische autoriteiten; omdat er geen enkel geloof gehecht kon worden aan uw beweringen dat u in Kosovo door S. aangemaand werd om het land te verlaten; omdat jullie niet aannemelijk hadden gemaakt in Kosovo als Rom gediscrimineerd te worden; en omdat jullie niet aannemelijk hadden gemaakt geen hulp en/of bescherming te kunnen verkrijgen van de Kosovaarse autoriteiten. Het door u ingediende beroep werd op 30 juni 2020 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verworpen.

U ging samen met uw partner en uw kinderen naar Duitsland, waar jullie op 24 augustus 2020 om internationale bescherming verzochten. Op 27 januari 2021 werd uw dochter A. er geboren. In het voorjaar van 2021 werden jullie door de Duitse autoriteiten terug naar België overgebracht, alwaar jullie op 6 mei 2021 opnieuw om internationale bescherming verzochten. In het kader van onderhavig verzoek verklaart u de Servische nationaliteit te hebben. U stelt echter niet te kunnen terugkeren naar Servië omdat u er niets heeft. U overwoog weliswaar een terugkeer maar omdat uw kinderen in België zijn opgegroeid, hier naar school gaan, Nederlands spreken en een goede mentaliteit hebben, en omdat uw

dochter aangaf dat ze hier wil blijven en in Servië niet op straat wil slapen, verzocht u opnieuw om internationale bescherming. Bij een terugkeer naar Servië vreest u er in armoede te moeten leven. Ook naar Kosovo kan u niet terugkeren gezien de Albanezen er uw huis hebben afgepakt. U legt geen documenten neer ter ondersteuning van uw verzoek.

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw eerste verzoek om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen. Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen. Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

In dit verband dient er benadrukt te worden dat het Commissariaat-generaal uw eerste verzoek om internationale bescherming heeft afgesloten met een weigeringsbeslissing omdat u had nagelaten uw medewerking te verlenen om uw nationaliteit, jullie recente herkomst en jullie reële verblijfssituatie in Kosovo en Servië objectief vast te stellen; omdat jullie niet aannemelijk hadden gemaakt als Rom gediscrimineerd te worden in Servië; omdat jullie niet aannemelijk hadden gemaakt in Servië geen beroep te kunnen doen op de hulp en/of bescherming van de Servische autoriteiten; omdat er geen enkel geloof gehecht worden aan uw beweringen dat u in Kosovo door S. aangemaand werd om het land te verlaten; omdat jullie niet aannemelijk hadden gemaakt in Kosovo als Rom gediscrimineerd te worden; en omdat jullie niet aannemelijk hadden gemaakt geen hulp en/of bescherming te kunnen verkrijgen van de Kosovaarse autoriteiten. Het door u ingediende beroep werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verworpen. U tekende hiertegen geen cassatieberoep aan. U bracht in het kader van uw tweede verzoek geen enkel element aan dat deze eerdere beoordeling kan wijzigen.

U verklaarde, in tegenstelling tot uw eerdere bewering geen nationaliteit te hebben, dat u een Servisch staatsburger bent. Voorts gaf u aan dat u uw vorige verklaringen niet wilde wijzigen, dat u de waarheid vertelt en dat u niet liegt (Verklaring volgend verzoek A., vragen 6a en 16). Door enkel toe te geven dat u over de Servische nationaliteit beschikt maar verder vast te houden aan uw voorgaande verklaringen, slaagt u er niet in om een ander licht te werpen op de vaststelling dat u geen zicht had geboden op uw recente herkomst en uw reële verblijfssituatie vóór uw komst naar België. De overige verklaringen van u en uw partner beperken zich bovendien tot een herhaling van jullie eerdere verklaringen dat jullie in Servië nergens heen kunnen, dat jullie er niets hebben en in armoede zullen leven en dat in Kosovo uw woning werd afgenomen door de Albanezen (Verklaring volgend verzoek A., vragen 16 en 19; Verklaring volgend verzoek Am., vragen 16, 19 en 22). Gezien jullie nog steeds geen zicht bieden op jullie werkelijke verblijfssituatie in Servië en/of Kosovo vóór jullie komst naar België kan evenwel niet aangenomen worden dat u bij een terugkeer naar deze landen nergens terecht zou kunnen, temeer u aangaf dat u zelf ook overwogen heeft om terug te keren naar Servië maar dat u omwille van uw kinderen besloot om in België te blijven (Verklaring volgend verzoek, vraag 16), er nog steeds familie van u woont in Servië en dat uw moeder kortelings is teruggekeerd naar Servië (Verklaring volgend verzoek A., vragen 13 en 21; verklaring volgend verzoek Am., vraag 21).

Dat jullie nog steeds niet voldoen aan jullie medewerkingsplicht en geen zicht bieden op jullie werkelijke verblijfssituatie vóór jullie komst naar België blijkt bovendien uit de vaststelling dat jullie opnieuw tegenstrijdige verklaringen aflegden over jullie paspoorten. Zo herhaalde u uw verklaringen dat u uw paspoort – dat het om een verlopen paspoort zou gaan houdt geen steek, uit uw eerdere verklaringen blijkt immers dat u uw paspoort verkreeg net voor uw komst naar België (CGVS 1e VIB A. d.d. 25/09/2019, p. 14, 15 en 16; CGVS 3e VIB Am. d.d. 25/09/2019, p. 11 en 12) - verloren bent. Uw partner gaf daarentegen aan dat ze wel nog een Servisch paspoort heeft. Ze verklaarde tijdens haar onderhoud op de Dienst Vreemdelingenzaken dat ze zou proberen om het dezelfde dag nog over te maken aan het Commissariaat-generaal (Verklaring volgend verzoek Am., p. 18). Nochtans hadden

jullie in het kader van jullie eerste verzoek beiden verklaard dat al jullie paspoorten gestolen waren in het park (CGVS 1e VIB A. d.d. 25/09/2019, p. 14, 15 en 16); CGVS 3e VIB Am. d.d. 25/09/2019, p. 12 en 13). Dat u enerzijds uw eerdere verklaringen bevestigt maar uw partner anderzijds aangeeft haar paspoort wel in haar bezit te hebben, is niet aannemelijk. Bovendien kan er nog opgemerkt worden dat uw partner haar paspoort tot op heden niet neerlegde. Dit zijn opnieuw ernstige indicaties dat jullie nog steeds geen zicht wensen te bieden op jullie werkelijke achtergrond.

Volledigheidshalve kan er betreffende uw vrees ten aanzien van Servië, het land waarvan u de nationaliteit bezit (Verklaring volgend verzoek A., vraag 6a) gewezen worden uit de geactualiseerde informatie beschikbaar op het Commissariaat-generaal. Deze informatie (zie de COI Focus: Servië Algemene Situatie van 13 augustus 2021, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_servie_algemene_situatie_20210813.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) toont aan dat heel wat Roma in Servië zich in een moeilijke socio-economische situatie bevinden en op meerdere vlakken discriminatie kunnen ondervinden. Deze situatie is evenwel het gevolg van een samenloop van diverse factoren en kan niet worden herleid tot één enkel gegeven of de loutere etnische origine en vooroordelen die bestaan t.a.v. de Roma (bv. ook de algemene precaire economische toestand in Servië, culturele tradities waardoor meisjes niet naar school worden gestuurd of Roma-kinderen al vroeg van school worden gehaald,... spelen evenzeer een rol). De Servische overheid laat zich evenwel niet in met een actief repressiebeleid ten aanzien van minderheden, waaronder Roma, en haar beleid is gericht op de integratie van minderheden en niet op discriminatie of vervolging. Algemeen genomen is in Servië het kader voor de bescherming van de rechten van minderheden aanwezig en worden de rechten van de minderheden ook gerespecteerd. De Servische overheid beperkt zich niet tot het louter tot stand brengen van de nodige (antidiscriminatie)wetgeving, maar formuleert een aantal strategieën met bijhorende actieplannen ter verbetering van de moeilijke socio-economische positie en discriminatie inzake gezondheidszorg, onderwijs, tewerkstelling,... van de Roma. Ofschoon meer aandacht dient uit te gaan naar de concrete implementatie van dergelijke strategieën, werd dankzij diverse initiatieven toch reeds vooruitgang geboekt op het vlak van onderwijs, gezondheidszorg, huisvesting en registratie. Vooral op het gebied van de uitreiking van identiteitsdocumenten voor Roma in Servië zien wij de voorbije jaren een aanzienlijke progressie. Om de toegang tot de gezondheidszorg bij Roma te faciliteren werd door het ministerie van Gezondheidszorg tevens een systeem van gezondheidsbemiddelaars op poten gezet die als tussenpersoon functioneren tussen de gemeenschap en de gezondheidszorg. Volgens de OVSE heeft dit systeem een concrete en meetbare verbetering wat betreft de gezondheidsstatus van de Roma-gemeenschap met zich meegebracht. Voorts kan nog worden gewezen op het feit dat meerdere gemeenten in Servië ook lokale actieplannen voor de integratie van de Roma hebben aangenomen en dat met de steun van de Europese Unie talrijke nieuwe projecten ter bevordering van de inclusie van de Roma uitgewerkt en uitgevoerd worden. In 2018 werd zo in Servië het ROMACTEDprogramma van de Raad van Europa gelanceerd. Het voorziet in garanties op de implementering van algemene, brede ontwikkelingsdoelstellingen op het lokale (gemeentelijke) niveau. Sindsdien zijn op lokaal niveau (in de 11 aangeduide gemeentes) een aantal programma's daadwerkelijk aan het lopen die bijdragen aan de verbetering van de Roma in het onderwijs, huisvesting, nutsvoorzieningen, cultuurleven, Op 26 juni 2018 vond tevens het 2018 National Platform on Roma Integration in Serbia plaats, waaraan vertegenwoordigers van centrale en lokale instanties, van de burgermaatschappij, van de Roma-gemeenschap en van de media deelnamen en waar de verdere lokale implementatie van het Romabeleid in Servië werd besproken. Tevens zijn er in Servië meerdere ngo's en burgermaatschappijorganisaties actief die de rechten en integratie van Roma verdedigen. Voor klachten omwille van discriminatie op basis van etnische afkomst kunnen Roma zich verder richten tot de Protector of Citizens of the Republic of Serbia en de Commissioner for Protection of Equality. Er kan hieruit geconcludeerd worden dat mogelijke gevallen van discriminatie binnen de Servische context in het algemeen niet beschouwd kunnen worden als een vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, dienen immers alle omstandigheden in overweging dienen te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. Eventuele problemen van discriminatie in Servië hebben echter niet die aard, intensiteit en draagwijdte om als vervolging te worden beschouwd, tenzij eventueel in bijzondere, zeer uitzonderlijke omstandigheden, waarvan kan aangenomen worden dat er over bericht wordt en/ of dat deze bijgevolg gedocumenteerd kunnen worden. Bovendien kan geenszins zonder meer afgeleid worden dat de Servische autoriteiten niet bij machte of onwillig zijn om in deze problematiek op te treden en

bescherming te bieden. Hierbij kan worden gewezen op het bestaan van de Commissaris voor de Bescherming van de Gelijkheid, die reageert op klachten van discriminatie en mag overgaan tot het opstarten van een rechtszaak, wat bij gevallen van discriminatie jegens Roma ook daadwerkelijk reeds gebeurd is. Om dezelfde redenen is er ook geen sprake van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

De hierboven geciteerde informatie maakt bovendien duidelijk dat in Servië maatregelen werden/worden genomen om de politionele en gerechtelijke autoriteiten te professionaliseren en hun doeltreffendheid te verhogen. Niettegenstaande hervormingen nog steeds nodig zijn, o.a. om corruptie verder aan te pakken en de georganiseerde misdaad te bestrijden, blijkt uit informatie dat de Servische autoriteiten voor alle etnische groepen wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging garanderen. De rechten van de verdediging zoals het vermoeden van onschuld, de informatieplicht, het recht op een eerlijk en openbaar proces, het recht op een advocaat, het recht om te getuigen en het recht om in beroep te gaan worden ook wettelijk gegarandeerd. Hoewel binnen de Servische ordediensten nog steeds een aantal (belangrijke) hervormingen noodzakelijk blijven, blijkt uit de informatie dat de Servische politie voldoende georganiseerd, bemand en uitgerust is om de nodige bescherming te kunnen bieden aan de bevolking, dat de kwaliteit van de politieonderzoeken erop vooruit gaat en dat corrupte politieambtenaren steeds vaker ter verantwoording worden geroepen. De Servische justitie en magistratuur ondergingen de afgelopen jaren ingrijpende hervormingen gericht op het verbeteren van de kwaliteit en onafhankelijkheid ervan. Ofschoon op dit gebied nog veel moet gebeuren en er nog talrijke kritische kanttekeningen gemaakt kunnen worden bij het actuele rechtswezen in Servië, o.a. aangaande de politieke beïnvloeding die in het huidige systeem nog niet uitgesloten is, wordt op dit terrein een zekere vooruitgang geboekt. Hierbij dient aangestipt te worden dat de bescherming die de nationale overheid biedt daadwerkelijk moet zijn. Zij hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden. De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in. Tevens blijkt uit de informatie van het Commissariaat-generaal dat in het geval de Servische politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er mogelijkheden zijn die openstaan voor elke burger om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. Dit kan o.a. bij het intern controleorgaan van Binnenlandse Zaken en de instelling van de ombudsman (Protector of Citizens). Wangedrag van politieagenten wordt immers niet zonder meer gedoogd en kan leiden tot sanctionerende maatregelen en/of gerechtelijke vervolging. De kwaliteit van de interne politieonderzoeken is gestegen. Volledigheidshalve kan worden toegevoegd dat voorzieningen inzake kosteloze rechtsbijstand in Servië aanwezig zijn. In november 2018 werd de nieuwe wet op gratis rechtsbijstand (Law on free legal aid) aangenomen, die in oktober 2019 in werking trad. Daarnaast bestaan er ook verschillende niet wettelijk geregelde mogelijkheden om kosteloze rechtshulp te verkrijgen. Informatie stelt ook nog dat, ofschoon er ook hier nog verdere hervormingen aangewezen zijn, de nodige politieke wil aanwezig is om op een besliste wijze de strijd tegen corruptie aan te gaan en dat Servië de afgelopen jaren dan ook verschillende maatregelen getroffen heeft om corruptie binnen de verschillende overheden te bestrijden, dit via de nodige wetgevende initiatieven, anticorruptiestrategieën en bijbehorende actieplannen. Ofschoon er zich nog problemen voordoen op het vlak van de tenuitvoerbrenging van het beleid, beschikt Servië ondertussen over een anticorruptieagentschap dat onder meer toeziet op de implementatie van de maatregelen. Vooruitgang wordt hierdoor geboekt op dit terrein. In mei 2019 werd de bestaande Wet op het anticorruptieagentschap herzien (Law on the prevention of corruption of Law on the anti-corruption agency). De wil om corruptie te bestrijden leidde reeds tot arrestaties van meerdere, soms zelfs hooggeplaatste, functionarissen. In maart 2018 werd een nieuwe wet inzake de bestrijding van georganiseerde misdaad, terrorisme en corruptie van kracht, die voorziet in gespecialiseerde diensten, o.a. op gerechtelijk niveau, om corruptiezaken te onderzoeken en te vervolgen. De Servische overheid wordt bij al het voorgaande bijgestaan door de "OSCE (Organization for Security and Co-operation in Europe) Mission to Serbia". Onder impuls van de OSCE wordt een verhoogde aandacht besteed aan de trainingen van de politieofficieren, de strijd tegen de georganiseerde misdaad en corruptie, de zogenaamde community policing, e.d.m. Specifiek voor de Roma-minderheid ontkent het Commissariaat-generaal niet dat in Servië racistisch geweld gericht tegen de Roma gemeenschap plaatsvindt, dat ook verbaal en fysiek politiegeweld tegen Roma voorkomt, en dat zaken die gemeld worden bij de bevoegde autoriteiten niet steeds de nodige opvolging kennen waardoor daders ongestraft blijven. Echter dient erop gewezen te worden dat dergelijke informatie op zich niet volstaat om aan te tonen dat u persoonlijk in uw land van herkomst hoegenaamd geen afdoende bescherming zou kunnen krijgen. Het volstaat immers niet om op algemene wijze te verwijzen naar dergelijke informatie; een vrees voor vervolging of een risico op ernstige schade dient steeds in concreto te worden aangetoond. In dit verband wijst het Commissariaat-generaal er op dat internationale bescherming slechts kan worden verleend indien blijkt dat de verzoeker om internationale bescherming

geen enkele aanspraak kan maken op nationale bescherming. Van een verzoeker om internationale bescherming mag worden verwacht dat hij of zij eerst alle realistische mogelijkheden uitput om bescherming te verkrijgen in eigen land. U blijft hier in gebreke. / U heeft dit evenwel niet gedaan....[concrete vaststellingen uit het dossier]. Informatie over de Roma in Servië maakt voorts duidelijk dat politiegeweld kan worden aangeklaagd, ook door Roma slachtoffers, dat organisaties als A11 Initiative for Economic and Social Rights, YUCOM, Belgrade Centre for Human Rights, Yurom Centre, Alliance against Discrimination of Roma, Bibija, Roma Women's Network en Praxis en ervaren advocaten (al dan niet actief binnen deze organisatie of relevante onafhankelijke overheidsinstellingen) die nauw verbonden zijn met de Roma gemeenschap bijstand kunnen bieden aan Roma om discriminatie te melden en hun rechten te beschermen. Dit kan door het indienen van een klacht en het aanhangig maken van een rechtszaak, zo ook door het ondernemen van stappen bij het Hooggerechtshof daar waar lagere rechtbanken in gebreke zouden blijven en klachten niet afdoende zouden onderzoeken. Inzake de toegang tot het rechtssysteem kan nog worden aangestipt dat de organisatie Minority Rights Group International intussen (van 1 september 2020 tot 31 augustus 2022) samen met Praxis en met een groot aantal stakeholders op het terrein een programma heeft lopen dat erop gericht is te komen tot een verbeterde juridische aanpak van gevallen van discriminatie van Roma. Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat in geval van eventuele (veiligheids)problemen de in Servië opererende autoriteiten voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980.

Ook voor wat betreft uw vrees ten aanzien van Kosovo, waarvan u de nationaliteit zou kunnen bekomen mits het nemen van de nodige administratieve stappen, kan er verwezen worden naar geactualiseerde informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal (zie de COI Focus: Kosovo Algemene Situatie van 1 april 2021, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_kosovo_algemene_situatie_20210401_0.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>). Deze informatie toont aan dat heel wat Roma in Kosovo zich in een moeilijke socio-economische situatie bevinden en op meerdere vlakken discriminatie kunnen ondervinden. Deze situatie is evenwel het gevolg van een samenloop van diverse factoren en kan niet worden herleid tot één enkel gegeven of de loutere etnische origine en vooroordelen die bestaan t.a.v. de Roma (bv. ook de algemene precaire economische toestand in Kosovo, culturele tradities waardoor meisjes niet naar school worden gestuurd of Roma-kinderen al vroeg van school worden gehaald,... spelen evenzeer een rol). De Kosovaarse overheid respecteert evenwel de rechten van de etnische minderheden en de regering heeft zich gewijd aan een uitvoerige bescherming van minderheden. Via een strategie en een actieplan, eerst voor de periode 2009-2015 en actueel voor de periode 2017-2021, tracht ze de toestand en de re-integratie van de Roma in Kosovo te verbeteren. Ofschoon meer aandacht dient uit te gaan naar de concrete implementatie ervan, werd dankzij diverse initiatieven toch reeds vooruitgang geboekt op het vlak van onderwijs, gezondheidszorg, huisvesting en registratie. In dit verband kan nog gewezen worden op het feit dat diverse gemeenten in Kosovo intussen ook lokale actieplannen voor de integratie van de Roma hebben aangenomen. Om de implementering en de efficiëntie van de beleidsplannen in verband met de Roma in de westelijke Balkan en ook de principes van goed bestuur en lokale participatie hierbij te ondersteunen, hebben de Raad van Europa en de EU samen het zogenoemde ROMACTED-steunprogramma opgezet. In de loop van 2018 en 2019 heeft ROMACTED als drijvende kracht gefungeerd bij het opzetten van lokale initiatieven, samenwerkingsverbanden en synergieën met als doel de implementatie van het nationale actieplan lokaal beter te implementeren. Het betreft hier onder meer initiatieven in verband met huisvesting, energievoorzieningen, onderwijs, verkiezing van de Roma-vriendelijkste burgemeester van Kosovo, en versterking van onderwijscapaciteiten voor Romakinderen. Tevens zijn er in Kosovo meerdere ngo's actief die de rechten en integratie van Roma verdedigen. Er kan hieruit geconcludeerd worden dat mogelijke gevallen van discriminatie binnen de Kosovaarse context in het algemeen niet beschouwd kunnen worden als een vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, dienen alle omstandigheden in overweging te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. Eventuele problemen van discriminatie in Kosovo hebben echter niet die aard, intensiteit en draagwijdte om als vervolging te worden beschouwd, tenzij eventueel in bijzondere, zeer uitzonderlijke omstandigheden, waarvan aangenomen kan worden dat er over bericht wordt en/of dat deze gedocumenteerd kunnen worden. Bovendien kan geenszins zonder meer afgeleid worden dat de Kosovaarse autoriteiten niet bij machte of onwillig zijn om in deze problematiek op te

treden en bescherming te bieden. Om dezelfde redenen is er ook geen sprake van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Uit dezelfde informatie blijkt dat in Kosovo maatregelen werden/worden genomen om de politionele en gerechtelijke autoriteiten te professionaliseren en hun doeltreffendheid te verhogen. Niettegenstaande hervormingen nog steeds nodig zijn, o.a. om corruptie verder aan te pakken en de georganiseerde misdaad te bestrijden, blijkt uit informatie dat de Kosovaarse autoriteiten voor alle etnische groepen wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging garanderen. De rechten van de verdediging zoals het vermoeden van onschuld, de informatieplicht, het recht op een openbaar en eerlijk proces, het recht op een advocaat, het recht op getuigen en het recht om in beroep te gaan, zijn formeel verworven en worden gerespecteerd. Volledigheidshalve kan hier worden toegevoegd dat voorzieningen inzake kosteloze rechtsbijstand in Kosovo aanwezig zijn via het zogenoemde Free Legal Aid Agency (FLAA). De informatie maakt verder duidelijk dat, wanneer de Kosovaarse politie (KP) van misdrijven op de hoogte wordt gebracht, ze op afdoende wijze actie onderneemt. Niettegenstaande de politie moeite heeft met het bestrijden van complexe misdaden, wat volgens de Europese Commissie te wijten is aan een zwakke informatiegestuurde politiezorg, oordeelt de Europese Commissie dat de onderzoekscapaciteit van de Kosovaarse politie over het algemeen goed is. Klachten worden zonder onderscheid naar etnie en los van enige inmenging behandeld. Elke burger van Kosovo kan zich indien nodig in vertrouwen wenden tot de Kosovaarse politie. De verbeterde functionering en de multi-etnische samenstelling van de KP hebben geleid tot een groeiend vertrouwen van de bevolking in het werk van de politie. De rechtsgang in Kosovo biedt, ondanks de inspanningen die nog geleverd moeten worden, in het algemeen, en ook voor minderheden, de nodige rechtsbescherming. Hierbij dient aangestipt te worden dat de bescherming die de nationale overheid biedt daadwerkelijk moet zijn. Zij hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden. De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in. Tevens blijkt uit de informatie van het Commissariaat-generaal dat in het geval de Kosovaarse politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er mogelijkheden zijn die openstaan voor elke burger om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. Dit kan bij het politie-inspectoraat van Kosovo en de Ombudsman. Wangedrag van politieagenten wordt immers niet zonder meer gedoogd en kan leiden tot sanctionerende maatregelen en/of gerechtelijke vervolging. EULEX behoudt tevens een speciale politievertegenwoordiging in Kosovo met de bedoeling de rol van second security responder te blijven opnemen. Er kan tot slot nog op gewezen worden dat meerdere lokale en internationale gouvernementele en niet-gouvernementele organisaties toezien op de naleving van de mensenrechten in Kosovo. Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat in geval van eventuele (veiligheids)problemen de in Kosovo opererende autoriteiten aan alle Kosovaarse onderdanen ongeacht hun etnische origine voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet.

Gelet op het voorgaande brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het Commissariaat-generaal over dergelijke elementen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of terughrijving van betrokkene naar zijn land(en) van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het non-refoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet."

De bestreden beslissing genomen ten opzichte van verzoekster, Am. J., luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Rom, geboren in Lipjan (Kosovo) en heeft u de Servische nationaliteit. U verzocht op 23 augustus 2012 een eerste keer om internationale bescherming in België. U stelde dat het leven in Servië niet goed was en dat u in België wilde huwen met uw partner A. S. (O.V. xxx). Op 18 september 2012 nam het Commissariaat-generaal een weigeringsbeslissing, onder meer omdat uw asielmotieven geen verband hielden met de criteria van de Vluchtelingenconventie of met de bepalingen opgenomen in de definitie van subsidiaire bescherming. U ging hiertegen niet in beroep. U keerde terug naar Mladenovac (Servië), waar uw familie woont, maar omdat u zwanger was en uw vader niet wilde dat u in zijn woning zou bevallen keerde u een week later terug naar België, alwaar u inmiddels traditioneel gehuwd was met A.. U verzocht op 25 maart 2013 opnieuw om internationale bescherming. U haalde aan bij uw partner in België te willen blijven. Op 27 maart 2013 nam de Dienst Vreemdelingenzaken uw verzoek niet in overweging. Uw partner ging samen met zijn familie naar Duitsland maar u besloot om terug naar uw familie in Servië te gaan. Na drie maanden besloot u alsnog naar Duitsland te gaan. Jullie verzochten er om internationale bescherming. Dit werd jullie geweigerd en de Duitse autoriteiten besloten begin 2017 om u, uw partner en uw drie kinderen te repatriëren naar Kosovo. Hier gingen jullie wonen bij uw oom I. in Lipjan. Na twee of drie maanden huurden jullie een kamer in een oud huis. Uw partner werkte hier en daar wat maar omdat hij een probleem kreeg verlieten jullie Kosovo een jaar na jullie aankomst. Jullie namen de bus naar Servië. Jullie verbleven eerst enkele weken bij uw ouders in Mladenovac. Hierna verhuisden jullie naar Nis. Jullie woonden hier in een huis van een familielid van uw man. Uw man werkte er hier en daar als tuinman. Na zes maanden keerden jullie terug naar Mladenovac. Hier verzamelden jullie jullie paspoorten, identiteitskaarten en geboorteaktes. Twee dagen later verlieten jullie Servië en reisden jullie naar België, alwaar jullie in augustus 2019 aankwamen. Jullie verzochten op 29 augustus 2019 om internationale bescherming, uw partner voor het eerst in eigen naam, u voor een derde keer. Bij een eventuele terugkeer naar Servië vreesde u er geen rechten te hebben, geen leven te hebben en geen toekomst te vinden voor uw kinderen. Op 24 oktober 2019 werd er ook in het kader van u en uw partners verzoek een weigeringsbeslissing genomen omdat jullie hadden nagelaten uw medewerking te verlenen om uw partners nationaliteit, jullie recente herkomst en jullie reële verblijfssituatie in Kosovo en Servië objectief vast te stellen; omdat jullie niet aannemelijk hadden gemaakt als Rom gediscrimineerd te worden in Servië; omdat jullie niet aannemelijk hadden gemaakt in Servië geen beroep te kunnen doen op de hulp en/of bescherming van de Servische autoriteiten; omdat er geen enkel geloof gehecht kon worden aan uw partners beweringen dat hij in Kosovo door een zekere S. aangemaand werd om het land te verlaten; omdat jullie niet aannemelijk hadden gemaakt in Kosovo als Rom gediscrimineerd te worden; en omdat jullie niet aannemelijk hadden gemaakt geen hulp en/of bescherming te kunnen verkrijgen van de Kosovaarse autoriteiten. Het door jullie ingediende beroep werd op 30 juni 2020 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verworpen.

U ging samen met uw partner en uw kinderen naar Duitsland, waar jullie op 24 augustus 2020 om internationale bescherming verzochten. Op 27 januari 2021 werd uw dochter A. er geboren. In het voorjaar van 2021 werden jullie door de Duitse autoriteiten terug naar België overgebracht, alwaar jullie op 6 mei 2021 opnieuw om internationale bescherming verzochten. In het kader van onderhavig verzoek stelt u bij een terugkeer naar Servië in armoede te moeten leven. U geeft aan er niets meer te hebben, zelfs geen huis. Jullie zouden er op straat moeten slapen. U legt geen documenten neer ter ondersteuning van uw vierde verzoek.

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw vorige verzoek om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen. Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen. Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient voorts opgemerkt te worden dat u uw verzoek om internationale bescherming integraal steunt op de motieven die werden aangehaald door uw partner A. S. in het kader van zijn tweede verzoek. In

het kader van het door hem ingediende verzoek heb ik een weigeringsbeslissing genomen die als volgt luidt:

“ (...)”

Derhalve dient uw vierde verzoek om internationale bescherming eveneens niet-ontvankelijk verklaard te worden.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een niet schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 2e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of teruggedrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het nonrefoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

In een enig middel beroepen verzoekers zich op de schending van artikel 1, sectie A, § 2 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 48/2 tot en met 48/7 en artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, waaronder de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel en zij menen dat er sprake is van een manifeste appreciatiefout.

Verzoekers betwisten de motieven van de bestreden beslissingen en zetten uiteen dat zij wel degelijk nieuwe elementen hebben aangebracht, dat ze gevaar lopen zowel in Servië als in Kosovo, dat hun eerder aangehaalde problemen waarvoor zij Servië en Kosovo hebben verlaten, nog steeds bestaan.

Verzoekers vragen in hoofddorde om hen de vluchtelingenstatus of minstens de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en in ondergeschikte orde om de bestreden beslissingen te vernietigen en de zaken terug te sturen naar het CGVS voor bijkomend onderzoek.

2.2. Stukken

Bij het verzoekschrift voegen verzoekers volgende stukken:

- een bewijs van verzending van een e-mail van 7 juni 2021 vanuit het opvangcentrum naar het CGVS (stuk 3).

2.3. Beoordeling

2.3.1. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de

devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissingen zijn gesteund en de kritiek van de verzoekende partijen daarop.

2.3.2. De Raad benadrukt dat de bestreden beslissingen werden genomen op basis van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, dat aan de commissaris-generaal de bevoegdheid geeft om een volgend verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk te verklaren indien er geen nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. De aangevoerde schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, mist dan ook juridische grondslag.

2.3.3. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden. Het volstaat derhalve niet een opsomming te geven van een aantal wettelijke bepalingen zonder te verduidelijken op welke wijze deze bepalingen geschonden zijn. De Raad stelt vast dat verzoekers niet de minste toelichting geven op welke wijze zij de artikelen 48/2 t.e.m. 48/7 van de Vreemdelingenwet geschonden achten. De Raad ziet overigens niet in hoe het aangehaalde artikel 48/2 van de voormelde wet zou geschonden zijn. Artikel 48/2 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de vreemdeling die voldoet aan de in artikel 48/3 of artikel 48/4 bedoelde voorwaarden als vluchteling of als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming, kan worden erkend. Het betreffen echter algemeen geformuleerde artikelen, die het recht op asiel of op subsidiaire bescherming voor bepaalde personen omschrijven doch geenszins een automatisme inhouden voor personen die zich op de Vluchtelingenconventie *juncto* artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of op artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet beroepen om asiel dan wel subsidiaire bescherming te verkrijgen. Wat betreft de artikelen 48/3 en 48/4 kan dienstig worden verwezen naar het gestelde in punt 2.3.2.

2.3.4. Vooreerst dient erop gewezen dat in het kader van verzoekers eerste verzoek om internationale bescherming en van verzoeksters derde volgend verzoek, werd geoordeeld dat verzoekers hadden nagelaten hun medewerking te verlenen om verzoekers nationaliteit, hun recente herkomst en hun reële verblijfssituatie in Kosovo en Servië objectief vast te stellen; omdat ze niet aannemelijk hadden gemaakt als Rom gediscrimineerd te worden in Servië; omdat ze niet aannemelijk hadden gemaakt in Servië geen beroep te kunnen doen op de hulp en/of bescherming van de Servische autoriteiten; omdat er geen enkel geloof kon gehecht worden aan verzoekers beweringen dat hij in Kosovo door S. aangemaand werd om het land te verlaten; omdat verzoekers niet aannemelijk hadden gemaakt in Kosovo als Rom gediscrimineerd te worden; en omdat ze niet aannemelijk hadden gemaakt geen hulp en/of bescherming te kunnen verkrijgen van de Kosovaarse autoriteiten. Het door hen ingediende beroep werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verworpen. Ze tekenden hiertegen geen cassatieberoep aan.

De Raad is niet bevoegd om naar aanleiding van de beoordeling van volgende verzoeken om internationale bescherming, de beslissingen met betrekking tot vorige verzoeken om internationale bescherming nogmaals te beoordelen in beroep. De Raad heeft immers niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken om internationale bescherming werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Dit neemt echter niet weg dat hij bij de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een vorig verzoek om internationale bescherming zijn afgelegd.

2.3.5. In het kader van hun huidig volgend verzoek om internationale bescherming, stelt verzoeker dat hij de Servische nationaliteit heeft maar dat hij er niet kan terugkeren omdat hij er niets heeft, aangezien zijn kinderen hier zijn opgegroeid, hier naar school gaan en de taal spreken, een goede mentaliteit hebben en zijn dochter zei dat ze hier wilde blijven, diende hij een volgend verzoek in (verklaring volgend verzoeker DVZ, 3 juni 2021, vraag 16). Bij een terugkeer naar Servië zou hij in armoede moeten leven, een terugkeer naar Kosovo kan niet omdat de Albanezen er zijn huis hebben afgepakt (verklaring volgend verzoeker DVZ, 3 juni 2021, vraag 19). Verzoekster stelde dat ze bij een terugkeer

naar Servië in armoede zou moeten leven, ze heeft er niets meer, zelfs geen huis, ze zouden er op straat moeten slapen in (verklaring volgend verzoekster DVZ, 4 juni 2021, vraag 16 en vraag 22).

2.3.6. Verzoekers' huidige volgende verzoeken om internationale bescherming worden in de bestreden beslissingen niet-ontvankelijk verklaard omdat (i) verzoekers' vorige verzoeken werden afgesloten met een weigeringsbeslissing omdat verzoekers hadden nagelaten hun medewerking te verlenen om verzoekers nationaliteit, hun recente herkomst en hun reële verblijfssituatie in Kosovo en Servië objectief vast te stellen; omdat ze niet aannemelijk hadden gemaakt als Rom gediscrimineerd te worden in Servië; omdat ze niet aannemelijk hadden gemaakt in Servië geen beroep te kunnen doen op de hulp en/of bescherming van de Servische autoriteiten; omdat er geen enkel geloof kon gehecht worden aan verzoekers beweringen dat hij in Kosovo door S. aangemaand werd om het land te verlaten; omdat verzoekers niet aannemelijk hadden gemaakt in Kosovo als Rom gediscrimineerd te worden; en omdat ze niet aannemelijk hadden gemaakt geen hulp en/of bescherming te kunnen verkrijgen van de Kosovaarse autoriteiten, het beroep werd verworpen, er was geen cassatieberoep en verzoekers brengen geen elementen aan die deze eerdere beoordeling kunnen wijzigen; (ii) verzoeker verklaarde in tegenstelling tot zijn eerdere beweringen nu een Servisch staatsburger te zijn en dat hij zijn vorige verklaringen niet wilde wijzigen; door dit te stellen, slaagt hij er niet in een ander licht te werpen op de vaststelling dat hij geen zicht had geboden op zijn recente herkomst en zijn reële verblijfplaats voor zijn komst naar België; de overige verklaringen van hem en zijn partner beperken zich tot een herhaling van hun eerdere verklaringen dat ze in Servië nergens heen kunnen en dat in Kosovo hun woning werd afgenomen door de Albanezen; gezien ze nog steeds geen zicht bieden op hun werkelijke verblijfssituatie in Servië en/of Kosovo voor hun komst naar België, kan niet worden aangenomen dat ze bij een terugkeer naar deze landen nergens terecht zouden kunnen, temeer verzoeker aangaf dat hij zelf ook overwogen heeft om terug te keren naar Servië maar dat hij omwille van zijn kinderen besloot in België te blijven, er nog steeds familie van hem in Servië woont en zijn moeder onlangs is teruggekeerd naar Servië; (iii) dat ze nog steeds niet voldoen aan hun medewerkingsplicht en geen zicht bieden op hun werkelijke verblijfssituatie voor hun komst naar België, blijkt bovendien uit de vaststelling dat ze opnieuw tegenstrijdige verklaringen aflegden over hun paspoorten: verzoeker herhaalde dat hij zijn paspoort verloren is, verzoekster gaf aan dat ze wel nog een Servisch paspoort heeft, in het kader van hun eerdere verzoeken hadden ze verklaard hun paspoorten verloren te hebben, verzoekster legde tot op heden haar paspoort niet neer; dit zijn opnieuw ernstige indicaties dat ze nog steeds geen zicht wensen te geven op hun werkelijke achtergrond; (iv) volledigheidshalve wordt inzake verzoekers' vrees ten opzichte van Servië ingegaan op geactualiseerde informatie; (v) ook inzake hun vrees ten aanzien van Kosovo, wordt er verwezen naar en ingegaan op geactualiseerde informatie; (vi) gelet op het voorgaande brengen verzoekers geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat ze voor erkenning als vluchteling of voor subsidiaire bescherming in aanmerking komen, evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissingen op eenvoudige wijze in die beslissingen kunnen worden gelezen zodat verzoekers er kennis van hebben kunnen nemen en zijn kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissingen aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikken. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet. Verzoekers maken niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hen niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoekers de motieven van de bestreden beslissingen kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt. Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoekers in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissingen op motieven moeten steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.3.7. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen

bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen *an sich* bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijk inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (*Parl.St. Kamer*, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming -oud artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet sprak over het al dan niet in overweging nemen van een asielverzoek, daar waar er in de huidige bepaling sprake is van het al dan niet ontvankelijk verklaren van het volgend verzoek om internationale bescherming-, heeft geen enkele impact op de *ratio legis* die leidde tot de invoering van oud artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de commissaris-generaal (*Parl.St. Kamer*, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116).

2.3.8. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat verzoekers geen nieuwe elementen aanbrengen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komen.

2.3.9. De Raad stelt vast dat verzoekers in hun verzoekschrift niet de minste concrete poging ondernemen om de pertinente motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissingen, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de niet-ontvankelijkheid van hun volgend verzoek om internationale bescherming, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoekers toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar zij om onderstaande redenen evenwel geheel in gebreke blijven.

2.3.9.1. Verzoekers zetten uiteen dat zij wel degelijke nieuwe elementen hebben aangebracht, dat ze gevaar lopen zowel in Servië als in Kosovo, dat hun eerder aangehaalde problemen waarvoor zij Servië en Kosovo hebben verlaten, nog steeds bestaan, dat zij als Roma het slachtoffer zijn van verregaande discriminatie en racisme en dat zij dit hebben uitgelegd tijdens hun gehoor bij de DVZ op 3 juni 2021. Zij menen dat het CGVS ten onrechte geen rekening hield met de lange duur van verzoekers afwezigheid uit Servië en Kosovo, verzoeker was nog minderjarig toen hij een eerste keer naar België kwam in 2010 samen met zijn ouders. Daarna hebben beide verzoekers in België en Duitsland verbleven. Als ze al terugkeerden naar Servië was dit kortstondig omdat leven in een barakkenkamp onmogelijk was. Een

terugkeer naar Kosovo was eveneens uitgesloten omdat verzoekers daar bijkomend geconfronteerd werden met wraakgevoelens vanwege de lokale bevolking omwille van het verraad dat verzoekers vader had gepleegd door tijdens de Kosovaarse oorlog aan de zijde van de Servische soldaten te vechten. Verzoekers zijn niet meer in staat om terug te keren naar Kosovo of Servië om er zich te vestigen. In Kosovo worden ze nog steeds gevisieerd door etnische Albanezen. Verzoekers menen dat de verwijzing naar informatie van Cedoca onvoldoende is gezien daaruit ook blijkt dat de initiatieven om de discriminatie jegens Roma te verhelpen, te beperkt zijn. Het CGVS gaat wat betreft de informatie selectief te werk in het nadeel van verzoekers, dit is niet zorgvuldig. Verzoekers menen dat zij voldoende informatie hebben gegeven waaruit blijkt dat hun precare leefsituatie vraagt om dringende en noodzakelijke maatregelen bij gebreke waarvan hun leven in gevaar is. Verzoekers stellen dat de problemen van intimidatie en uitsluiting door etnische Serviërs en Albanezen en gebrek aan bescherming van de autoriteiten, mee omwille van verregaande discriminatie vanwege hun etnische afkomst, wel degelijk ernstig genoeg zijn. Verzoekers vrezen dat de lokale autoriteiten in de praktijk nooit een daadwerkelijke bescherming kunnen garanderen, dit blijkt ook uit hun verklaringen bij de DVZ op 3 juni 2021. Verzoekers wijzen erop dat verzoekster bij e-mail van 7 juni 2021 om 15.53 uur aan het CGVS haar Servisch paspoort en dat van haar kinderen heeft overgemaakt (stuk 3 bij het verzoekschrift).

2.3.9.2. In dit verband wordt herhaald dat het onderzoek van de Raad zich *in casu* beperkt tot het nagaan of er nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

De Raad merkt op dat het algemeen verwijzen naar hun etnische origine van Rom niet volstaat om aan te tonen dat verzoekers in Servië of Kosovo werkelijk worden bedreigd en vervolgd of dat er wat hen betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, of dat het hen in het land van herkomst aan nationale bescherming ontbeert. Dit dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekers blijven hier, door deze algemene verwijzing naar hun etnische origine, in gebreke. Verzoekers maken met deze algemene en blote beweringen dan ook niet aannemelijk dat het hen in Servië of Kosovo omwille van hun origine onmogelijk zou worden gemaakt om in hun basisbehoeften te voorzien.

De Raad wijst er verder op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico op behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM bestaat. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de naoorlogse situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 van het EVRM wordt vereist (EHRM 14 oktober 2003, nr. 17837/03, T./ Verenigd Koninkrijk). Socio-economische overwegingen, zoals huisvestings- en tewerkstellingsperspectieven, zijn bijgevolg slechts relevant in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee de terugkerende verzoeker om internationale bescherming zelf zal worden geconfronteerd met een mensonterende behandeling. In het dossier van verzoeker zijn geen elementen aanwezig die een dergelijke situatie in zijn hoofde suggereren. Er wordt niet aangetoond dat verzoekers bij terugkeer naar Servië of Kosovo zullen worden geconfronteerd met een dusdanige ernstige beperking van de bestaansmogelijkheden dat het voor hen onmogelijk zal zijn om op maatschappelijk en sociaal gebied te kunnen functioneren. Uit niets blijkt derhalve dat verzoekers bij een eventuele terugkeer naar Servië of Kosovo in een situatie van verregaande materiële deprivatie terecht zou komen zoals zij voorhouden in het verzoekschrift.

Dat verzoekers menen geen toekomst te hebben in Servië of Kosovo omdat ze er niemand hebben en er in armoede zullen terecht komen, zijn geen elementen die verband houden met één van de criteria omschreven in artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en kan bijgevolg niet worden aanzien als 'vervolgung' in de zin van het Vluchtelingenverdrag. Evenmin volstaan deze elementen om te gewagen van een reëel risico op het lopen van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Verzoekers gaan verder ook nog geheel voorbij aan volgende motieven van de bestreden beslissingen: *"U verklaarde, in tegenstelling tot uw eerdere bewering geen nationaliteit te hebben, dat u een Servisch staatsburger bent. Voorts gaf u aan dat u uw vorige verklaringen niet wilde wijzigen, dat u de waarheid vertelt en dat u niet liegt (Verklaring volgend verzoek A., vragen 6a en 16). Door enkel toe te geven dat u over de Servische nationaliteit beschikt maar verder vast te houden aan uw voorgaande verklaringen,*

slaagt u er niet in om een ander licht te werpen op de vaststelling dat u geen zicht had geboden op uw recente herkomst en uw reële verblijfssituatie vóór uw komst naar België. De overige verklaringen van u en uw partner beperken zich bovendien tot een herhaling van jullie eerdere verklaringen dat jullie in Servië nergens heen kunnen, dat jullie er niets hebben en in armoede zullen leven en dat in Kosovo uw woning werd afgenomen door de Albanezen (Verklaring volgend verzoek A., vragen 16 en 19; Verklaring volgend verzoek Am., vragen 16, 19 en 22). Gezien jullie nog steeds geen zicht bieden op jullie werkelijke verblijfssituatie in Servië en/of Kosovo vóór jullie komst naar België kan evenwel niet aangenomen worden dat u bij een terugkeer naar deze landen nergens terecht zou kunnen, temeer u aangaf dat u zelf ook overwogen heeft om terug te keren naar Servië maar dat u omwille van uw kinderen besloot om in België te blijven (Verklaring volgend verzoek, vraag 16), er nog steeds familie van u woont in Servië en dat uw moeder kortelings is teruggekeerd naar Servië (Verklaring volgend verzoek A., vragen 13 en 21; verklaring volgend verzoek Am., vraag 21).

Dat jullie nog steeds niet voldoen aan jullie medewerkingsplicht en geen zicht bieden op jullie werkelijke verblijfssituatie vóór jullie komst naar België blijkt bovendien uit de vaststelling dat jullie opnieuw tegenstrijdige verklaringen aflegden over jullie paspoorten. Zo herhaalde u uw verklaringen dat u uw paspoort – dat het om een verlopen paspoort zou gaan houdt geen steek, uit uw eerdere verklaringen blijkt immers dat u uw paspoort verkreeg net voor uw komst naar België (CGVS 1e VIB A. d.d. 25/09/2019, p. 14, 15 en 16; CGVS 3e VIB Am. d.d. 25/09/2019, p. 11 en 12) - verloren bent. Uw partner gaf daarentegen aan dat ze wel nog een Servisch paspoort heeft. Ze verklaarde tijdens haar onderhoud op de Dienst Vreemdelingenzaken dat ze zou proberen om het dezelfde dag nog over te maken aan het Commissariaat-generaal (Verklaring volgend verzoek Am., p. 18). Nochtans hadden jullie in het kader van jullie eerste verzoek beiden verklaard dat al jullie paspoorten gestolen waren in het park (CGVS 1e VIB A. d.d. 25/09/2019, p. 14, 15 en 16; CGVS 3e VIB Am. d.d. 25/09/2019, p. 12 en 13). Dat u enerzijds uw eerdere verklaringen bevestigt maar uw partner anderzijds aangeeft haar paspoort wel in haar bezit te hebben, is niet aannemelijk. Bovendien kan er nog opgemerkt worden dat uw partner haar paspoort tot op heden niet neerlegde. Dit zijn opnieuw ernstige indicaties dat jullie nog steeds geen zicht wensen te bieden op jullie werkelijke achtergrond.”

De Raad bevestigt dat verzoekers nog steeds geen zicht bieden op hun werkelijke verblijfssituatie voor hun komst naar België en geen paspoorten voorlegden. Verzoekers verwijzen in het verzoekschrift wel naar een e-mail waaruit zou blijken dat het Servisch paspoort van verzoekster en de kinderen werd meegedeeld aan het Commissariaat-generaal (stuk 3 bij het verzoekschrift). Dit stuk betreft inderdaad een e-mail van 7 juni 2021 van een sociaal deskundige van het opvangcentrum te Hasselt waar verzoekers verbleven, met als onderwerp de OV-nummers van verzoekers en als inhoud “In de bijlage vindt u de paspoorten van de betreffende OV-nummers”. Deze e-mail werd verstuurd naar het adres cgvs.info@ibz.fgov.be. De bijlagen worden niet bij deze afgedrukte e-mail gevoegd. Ter zitting van 16 maart 2021 stelt de vertegenwoordiger van het CGVS geen zulke e-mail te hebben ontvangen. De Raad merkt echter op dat wat er ook van zij, in elk geval uit de bestreden beslissingen blijkt dat verzoekers’ vrees zowel ten opzichte van Servië als ten opzichte van Kosovo werd onderzocht. Bovendien is het feit dat verzoeker op 7 juni 2021 toch over een paspoort zou beschikt hebben, in strijd met zijn eigen verklaringen dat hij zijn paspoort is kwijtgeraakt (verklaring volgend verzoek DVZ verzoeker, 3 juni 2021, vraag 16).

Verzoekers’ loutere stelling in het verzoekschrift dat de CEDOCA-informatie selectief wordt gelezen en dat de Roma-bevolking wel het voorwerp uitmaakt van discriminatie en niet op overheidsbescherming kan rekenen, volstaat niet om afbreuk te doen aan de uitgebreide motieven in de bestreden beslissingen inzake de situatie in Servië en in Kosovo. Deze motivering blijft onverminderd overeind blijft en wordt door de Raad tot de zijne gemaakt.

2.3.9.3. Aangezien geen van de motieven van de bestreden beslissingen aldus wordt weerlegd, blijft de motivering dienaangaande onverminderd overeind en wordt deze door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

2.3.10. Gelet op het geheel van wat voorafgaat, treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar deze besluit dat verzoekers geen nieuwe elementen aanbrengen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komen.

2.3.11. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekers bij de Dienst

Vreemdelingenzaken de kans kregen om hun verklaringen met betrekking tot de nieuwe elementen in het kader van hun huidige volgende verzoeken toe te lichten en nieuwe documenten voor te leggen. De beslissing om de verzoeker die een volgend verzoek indient al dan niet persoonlijk te horen, behoort tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de commissaris-generaal luidens artikel 57/5ter, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissingen heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over de voorgehouden landen van herkomst van verzoekers en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden aangezien de bestreden beslissingen geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij zijn gebaseerd. Er is geen sprake van een manifeste appreciatiefout.

2.3.12. Waar verzoekers in ondergeschikte orde nog vragen om de bestreden beslissingen te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal houdende niet-ontvankelijk verzoek te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° en 3° van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, tonen verzoekers echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissingen die door de Raad niet kan worden hersteld, noch tonen zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

2.3.13. Het middel is ongegrond. De bestreden beslissingen worden beaamd en in hun geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf april tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET